

Arrest

nr. 254 713 van 19 mei 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 6 maart 2020.

1.2. Eerste verzoekster wordt op 18 november 2020, tweede verzoekster op 19 november 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 15 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. M.J. H.H., eerste verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in Morazan op 6 maart 1971. U woonde samen met uw dochter (E. R. S. H., CGVS X en DVZ X) en uw zoon (J. A. S. H., CGVS X en DVZ X) in Zaragoza sinds december 2019. U stopte midden 2019 met werken maar kluste nog bij als cosmeetologe. Uw zoon werkte 's nachts in een bar in Santa Tecla, uw dochter was een kwaliteitsanalyst.

Voor de incidenten in 2020 zou uw zoon in 2015, 2016 en 2019 al eens door bendeleden van de bende 18 en MS-13 zijn bedreigd. In 2015 stuurde zijn vader hem toen naar een school gelegen in een zone van de rivaliserende bende. Een medestudent waarmee hij normaal heen en terug van school liep, werd bijna vermoord door de bende 18. Na dit incident bleven de bendeleden uw zoon lastigvallen en vroegen ze naar die ene medestudent. Uw zoon stopte met school omdat hij schrik had dat hem iets zou overkomen. Een jaar later kreeg uw zoon opnieuw problemen met bendeleden toen hij opnieuw begon te studeren in San Salvador. Bendeleden van de bende 18 hielden hem en twee medestudenten tegen op straat. In juli 2019 stopte uw zoon met uw studies omdat bendeleden hem bedreigden toen hij naar school ging. Naar aanleiding van deze gebeurtenis verhuisden jullie een half jaar later, in december 2019, naar Zaragoza.

Op 31 januari 2020 was uw zoon in de avond onderweg naar de bushalte om naar zijn werk te gaan. Een persoon sprak hem aan op straat en vroeg naar zijn tattoos. Hij wou doorlopen maar toen toonde deze persoon een wapen en zei dat ze ergens gingen praten. Indien uw zoon deze persoon niet zou volgen, zou hij hem ter plekke vermoorden. Op een verlaten plek stonden nog bendeleden te wachten. Ze pakten zijn gsm en zijn identiteitskaart af. Op zijn gsm zagen ze informatie over u en uw dochter, en op zijn identiteitskaart stond nog het oude adres in Soyapango. De bendeleden sloegen hem, en hij moest zich uitkleden. Ze stelden vragen en zeiden dat ze hem daar niet meer wouden zien. Na dit incident nam hij meteen de bus naar een vriend in San Salvador, en belde u in de avond op om hierover te vertellen. U en uw dochter bleven na dit incident jullie normale leven leiden. Uw zoon verbleef tot jullie vertrek uit El Salvador bij deze vriend.

Op 22 februari 2020 was u in de avond inkopen gaan doen toen u werd benaderd door een persoon. Hij toonde een geweer en zei dat hij wist wanneer u naar huis kwam, wanneer u wegging uit het huis, waar uw dochter werkte en dat hij u niet wilde terugzien daar. Hij zei dat hij in staat was u ter plekke te vermoorden, u zou laten verdwijnen en dat ze ook uw dochter iets konden aandoen. Na dit incident ging u terug naar huis en vertelde ze dit aan uw dochter. Uw dochter bleef nog één nacht in het huis slapen en vertrok hierna naar een vriendin in La Sabana, Ciudad Merliot. U bleef nog enkele dagen alleen in het huis omdat u niemand kende die u onderdak kon geven.

U diende een klacht in op 26 februari 2020 in Santa Tecla, en vertrok daarna naar het huis van de vriendin van uw dochter in La Sabana, Ciudad Merliot. Uw dochter en uw zoon hadden al vliegtickets gekocht op 6 januari 2020 voor een plezierreis met u naar België. Na de incidenten zochten jullie informatie voor een verzoek tot internationale bescherming in België.

Op 2 maart 2020 reisde u samen met uw dochter en uw zoon per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 3 maart 2020 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 4 maart 2020.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, bewijs van aankoop van de vliegtickets (dd. 6 januari 2020), bewijs van betaling van het hotel in België, een aangifte bij de politie (dd. 26 februari 2020), de geboorteakte van het kind van

uw zoon, foto's van uw zoon van slagen en verwondingen van het incident op 31 januari 2020, krantenartikelen over El Salvador en foto's van reizen van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw zoon, J. A. S. H. (CGVS X), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw moeder en uw zus niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de door u, uw moeder en uw zus aangehaalde problemen, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts zijn de problemen in uw land van herkomst onvoldoende zwaarwichtig om binnen het toepassingsgebied te vallen van een reëel risico op het lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het eerste incident dat u meemaakte vond plaats in 2015. Uw vader stuurde u toen naar een school gelegen in een zone van de rivaliserende bende. Een medestudent waarmee u normaal heen en terug van school liep, werd bijna vermoord door de bende 18. Na dit incident bleven de bendeleden u lastigvallen en vroeg ze naar die ene medestudent. U stopte met school omdat u schrik had dat iets u

zou overkomen (CGVS X, p.12). Een jaar later kreeg u opnieuw problemen met bendeleden toen u opnieuw begon te studeren in San Salvador. Bendeleden van de bende 18 hielden u en twee medestudenten tegen op straat (CGVS X, p.13). Ook in juli 2019, toen u weer aan het studeren was, zeiden bendeleden dat ze u nog niet gezien hadden toen u naar school ging. U stopte weer met uw studies aangezien u niet wou wachten tot er iets ging gebeuren (CGVS X, p.13). Jullie besloten om te verhuizen naar Zaragoza. U haalt zelf aan dat de incidenten nooit reden vormden om uit El Salvador weg te gaan.

De incidenten in 2020 zouden dan wel de reden voor jullie vertrek uit El Salvador hebben gevormd. Maar zelfs toen u op 31 januari 2020 door de bendeleden in Zaragoza zou zijn benaderd, bestolen en geslagen, dacht u niet aan vertrekken uit El Salvador en dacht u dat alles zou afkoelen (CGVS X, p.11). Ook uw moeder en uw zus zagen dit niet als ernstig en gingen gewoon verder met hun leven omdat "het probleem niet met ons te maken had, ze hadden niks tegen ons gezegd" (CGVS X, p.7; CGVS X, p.5 en 11). In deze periode ondervond geen van jullie problemen met bendeleden (CGVS X, p.13; CGVS X, p.13; CGVS X, p.9). U verklaart echter wel dat uw moeder en uw zus niet meer naar buiten gingen en dat ze niet meer gingen werken (CGVS X, p.10), uw moeder en uw zus verklaren daarentegen dat ze in de periode tussen het eerste incident en het volgende incident wél nog gingen werken en een normaal leven leidden (CGVS X, p.6; CGVS X, p.5 en 11). Dat jullie hieromtrent geen eenduidige verklaringen afleggen, doet ook nog eens vragen rijzen bij de waarachtigheid van jullie relaas.

Het was pas op 22 februari, toen uw moeder voor de eerste keer zelf een probleem zou hebben ondervonden met een bendelid, dat jullie besloten te vluchten. Maar zelfs, na het incident dat uw moeder zou zijn overkomen, en waarbij een persoon haar bedreigd zou hebben en zei te weten waar ze vandaag kwam en waar ze naartoe ging, besloot ze nog enkele dagen alleen in het huis te blijven (CGVS X, p.12-13). Het is pas toen ze besloot een klacht te gaan indienen en de ambtenaar zei dat ze beter zou vluchten, dat uw moeder overtuigd geraakte van het vertrek uit El Salvador (CGVS X, p.9 en 12). Op de plek waar eerder geen plaats was, kon ze dan nu wel een slaapplek bemachtigen (CGVS X, p.12). De vaststelling dat jullie maar zeer geleidelijk aan overtuigd geraakten van de mogelijke ernst van de bedreigingen, ondermijnt jullie beweerde vrees voor deze bende in ernstige mate.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook andere verklaringen vragen doen rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Over de twee incidenten zelf maakt het CGVS enkele bemerkingen. Op 31 januari 2020 zou u door een bendelid zijn benaderd, hij vroeg naar uw tattoos en zei dat jullie moesten praten. Daarop nam hij u mee naar een verlaten zone waar nog zes andere bendeleden stonden (CGVS X, p.12). In het eerste interview bij het Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat er vier bendeleden waren (DVZ dd. 31 juli 2019, vraag 5), iets wat ook uw zus tijdens haar persoonlijk onderhoud beweerde (CGVS X, p.7). Bovendien kennen uw moeder en uw zus de ware toedracht van dit incident op 31 januari 2020 niet (CGVS X, p.7): u verklaart op het persoonlijk onderhoud dat het de eerste keer is dat u dit vermeldt (CGVS X, p.8). Dit is opmerkelijk aangezien jullie alle drie een vrees voor vervolging hebben voor deze bendeleden. U verklaart dat uw moeder heel erg bezorgd was en vroeg waar u was. U vertelde haar enkel dat u bij een vriend was en dat het allemaal oké was (CGVS X, p.8). In de periode tussen 31 januari 2020 en jullie vertrek uit El Salvador verbleef u bij die vriend in San Salvador waar u moest "wachten, wachten tot dat alles zou afkoelen" (CGVS X, p.11). Dat u gedurende die periode niet alles zou vertellen aan uw moeder en uw zus die ondertussen ook gevaar zouden lopen, en dat u dacht dat alles gewoon zou afkoelen, doet afbreuk aan de waarachtigheid van het incident van 31 januari 2020 en uw beweerde vrees voor de bendeleden.

Verder is de link tussen het incident op 31 januari 2020 en het incident op 22 februari 2020 onduidelijk. Jullie verklaren dat de bendeleden na het stelen van uw gsm zouden kunnen zien wie uw familieleden zijn. Jullie verklaren dat ze op basis van foto's of gesprekken in uw gsm konden zien wie uw moeder en uw zus waren (CGVS X, p.10). Nochtans zei het bendelid op 22 februari 2020 niks tegen uw moeder over u of het incident op 31 januari 2020. De persoon op 22 februari 2020 zei toen louter dat hij wist wanneer uw moeder naar huis kwam, wanneer ze wegging uit het huis, waar uw zus werkte en dat hij haar niet wilde terugzien daar (CGVS X, p.11). Hij zei dat hij in staat was haar ter plekke te vermoorden, haar zou laten verdwijnen en dat ze ook uw zus iets konden aandoen. Hij zei ook dat hij wist waar ze vandaan kwam, van Soyapango (CGVS X, p.9). Echter kan uit dergelijke verklaringen onmogelijk een verband worden gelegd tussen de beweerde incidenten van 31 januari 2020 en 22 februari 2020.

De timing van de aanschaf van jullie paspoorten en de aankoop van de vliegtickets wijst er bovendien op dat jullie al eerder van plan waren te vertrekken, nog voor de incidenten plaatsvonden in januari en februari 2020. Jullie geven als reden voor de aanvraag voor jullie paspoorten aan dat jullie vaak reisden naar buurlanden in Centraal-Amerika: dat “de mensen die de grenzen bewaakten, die zagen ons daar vaker komen en vroegen of we alstublieft een paspoort konden aanvragen” (CGVS X, p.6) en “omdat dat voor hen gemakkelijker was, om ons zo te laten doorgaan” (CGVS X, p.6). Nochtans zijn u en uw moeder na de aanvraag van jullie paspoorten niet meer op reis gegaan (CGVS X, p.6), en blijkt dat jullie uiteindelijk maar een keer per jaar naar een van deze landen reisden (CGVS X, p.6). U geeft ook aan dat een identiteitskaart voldoende is en dat een paspoort niet nodig is (CGVS X, p.6). Een andere reden is dat dit document nodig kan zijn voor bankoverschrijvingen, of gewoon als tweede document als je identiteitskaart vervallen is (CGVS X, p.8; CGVS X, p.6). Dit doet toch veeleer vermoeden dat de aanvraag van jullie paspoorten gebeurde met het oog op jullie vertrek uit uw land van herkomst.

Met betrekking tot de aankoop van de vliegtickets geven u en uw zus aan dat jullie deze kochten op 6 januari 2020 als verrassing voor de verjaardag van jullie moeder (CGVS X, p.8 en 12; CGVS X, p.10; CGVS X, p.10). U verklaart dat u nog niet wist of u mee ging gaan op deze reis, aangezien u liever wou blijven waar u zich veilig voelde (CGVS X, p.11). Pas toen het incident op 22 februari 2020 plaatsvond, besloot u ook te vertrekken (CGVS X, p.11; CGVS X, p.10-11). Het is merkwaardig dat jullie al bij al dure vliegtickets kochten voor een reis, maar dat u pas later zou beslissen hen te vergezellen. Hoewel 10 à 11 dollar een te grote investering zou zijn geweest om het adres op uw identiteitskaart te laten veranderen, en zo verdere problemen met bendeleden te vermijden (CGVS X, p.10 en 11), lijkt een vliegticket van 850 dollar voor een reis waarvan u eerst niet zeker bent of u die gaat ondernemen opeens niks. Daarbij is het wel zeer toevallig dat na de aankoop van vliegtickets plots twee incidenten plaatsvinden waar jullie elk om de beurt persoonlijk zouden worden bedreigd. Wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt aan uw moeder waarom ze zo graag naar België en meer bepaald Brugge wou reizen, antwoordde ze enkel dat ze “reportages had gezien dat het zo mooi is” en “dat alles daar zo mooi was, een mooi landschap” (CGVS X, p.13). Sinds jullie aankomst in België, zouden jullie Brugge echter nog niet hebben bezocht (CGVS X, p.11).

Voorts is het opmerkelijk dat u en uw zus zo lang wachtten met de bekendmaking van de aankoop van de vliegtickets en de geplande reis. Pas nadat uw moeder geen andere keuze had en vroeg of ze toch niet ook in het huis van de vriendin van uw zus mocht verblijven, vertelde uw zus aan uw moeder over de vliegtickets (CGVS X, p.12). Overigens is er onduidelijkheid hierover, u verklaart dat uw zus vertelde over het huis van de vriendin, en dat uw moeder alles is beginnen klaar te maken om te kunnen vertrekken (CGVS X, p.8, 9-10). Nadat het incident had plaatsgevonden en nog voor uw moeder vertrok naar het huis van die vriendin wist uw moeder over de vliegtickets (CGVS X, p.10). Uw moeder en uw zus verklaren dan weer dat uw zus pas vertelde over de vliegtickets toen ze al aan het huis van die vriendin was toegekomen, en tegen haar dochter zei dat “er geen oplossing was” voor de problemen (CGVS X, p.12; CGVS X, p.10).

Ook wat betreft het adres op uw identiteitskaart heeft het CGVS enkele bemerkingen. Ten eerste is de verklaring voor het niet aanpassen van het adres op uw identiteitskaart vaag. Eerst zegt uw moeder dat u daar geen reden voor zag, dan geeft ze aan dat het extra geld kostte en ten slotte zegt ze dat u niet over de noodzakelijke documenten beschikte toen u het adres wou laten veranderen bij de aanvraag van uw nieuwe identiteitskaart (CGVS X, p.10 en 11). Het is opmerkelijk dat u niet op voorhand zou opzoeken welke documenten nodig zijn om dit te laten veranderen, aangezien het oude adres net de oorzaak van alle problemen was. Ook bent u onduidelijk over de reden waarom u een nieuwe identiteitskaart aanvroeg. U zegt dat het een noodzakelijk document was, toch wachtte u bijna een maand na het incident waarbij uw identiteitskaart werd gestolen om een aanvraag in te dienen (CGVS X, p.7 en 11). Het is vreemd dat u het adres niet meteen zou laten veranderen na de verhuis zoals uw moeder en uw zus wel deden, aangezien u in juni 2019 al eens gevraagd werd uw identiteitskaart te tonen, u dit toen weigerde en waarop de persoon toen antwoordde dat hij u zou vermoorden indien hij u daar opnieuw zou zien. U stopte na dit voorval met studeren en dit vormde ook de aanleiding voor jullie verhuis (CGVS X, p.13). Ook uw moeder geeft aan dat het belangrijk is, zeker gezien de aanwezigheid van bendes die de adressen op identiteitskaarten controleren, om het juiste adres te hebben op je identiteitskaart (CGVS X, p.13-14).

Voorts is de reden waarom u geen klacht indiende niet aannemelijk. U kende in de loop van de jaren verschillende problemen met de verschillende bendes maar diende nooit klacht in. Er dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Zo hebt u na geen enkel incident gewag gemaakt van uw problemen bij de Salvadoraanse

politie, noch bij andere entiteiten van de staat (CGVS X, p.5). Uw tegenargument, namelijk dat aan de politiekantoren informanten zijn van de bendes (CGVS X, p.14), is gebrekkig en berust enkel op veronderstellingen (CGVS X, p.14). Het is immers niet redelijk te verwachten van de Salvadoraanse autoriteiten dat zij optreden tegen uw problemen, indien zij daarvan nooit op de hoogte gesteld worden. U verklaarde tevens zelf dat u nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in El Salvador, waardoor het nog minder te begrijpen valt dat u dit nooit geprobeerd heeft (CGVS X, p.5 en 14). Bovendien diende uw moeder wel een klacht in, dit na het incident op 22 februari 2020 (CGVS X, p.5, 9 en 12; CGVS X, p.14). Wat dit betreft, kan hier evenwel worden opgemerkt dat het indienen van een klacht enkele dagen voor vertrek uit het land van herkomst kennelijk louter gebeurde met het oog op het verwerven van "bewijs" voor jullie asielaanvraag. Immers kan uit jullie verklaringen niet worden afgeleid dat uw moeder nog pogingen heeft ondernemen om bij de autoriteiten te informeren naar een stand van zaken van het eventuele onderzoek.

De som van alle voorgaande vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. De geboortakte van uw zoon toont aan waar en wanneer hij geboren is. De drie foto's die moeten aantonen dat u het slachtoffer werd van een aanval, zijn bijzonder onscherp. Bovendien is er telkens slechts een lichaamsdeel te zien, en is allesbehalve duidelijk dat u de gefotografeerde bent. De foto's van de reizen van uw zus tonen dat ze naar verschillende plaatsen op reis is gegaan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie door uw moeder op 26 februari 2020 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Dit stuk is immers louter een weergave van haar verklaringen en zegt met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

De factuur van het reisagentschap toont dan weer aan wanneer jullie de reis naar België kochten, namelijk op 6 januari 2020, wat hier niet wordt betwist.

Ook de nieuwsartikelen over bendegeweld in El Salvador die jullie neerleggen houden geen verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in de verschillende regio's in El Salvador." Eenzelfde beslissing werd ook voor uw dochter en voor uw zoon genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing t.a.v. E.R. S.H., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in La Union op 8 december 1995. U woonde samen met uw moeder (M. J. H. H., CGVS X en DVZ X) en met uw broer (J. A. S. H., CGVS X en DVZ X) in Zaragoza sinds december 2019. U werkte als een kwaliteitsanalyst voor het bedrijf Telus. Uw broer werkte 's nachts in een bar in Santa Tecla en uw moeder stopte midden 2019 met werken maar kluste nog bij als cosmeetologe.

Voor de incidenten in 2020 zou uw broer in 2015, 2016 en 2019 al eens door bendeleden van de bende 18 en MS-13 zijn bedreigd. In 2015 stuurde uw vader hem toen naar een school gelegen in een zone van de rivaliserende bende. Een medestudent waarmee hij normaal heen en terug van school liep, werd bijna vermoord door de bende 18. Na dit incident bleven de bendeleden uw broer lastigvallen en vroegen ze naar die ene medestudent. Uw broer stopte met school omdat hij schrik had dat hem iets zou overkomen. Een jaar later kreeg uw broer opnieuw problemen met bendeleden toen hij opnieuw begon te studeren in San Salvador. Bendeleden van de bende 18 hielden hem en twee medestudenten tegen op straat. In juli 2019 stopte uw broer met uw studies omdat bendeleden hem bedreigden toen hij naar school ging. Naar aanleiding van deze gebeurtenis verhuisden jullie een half jaar later, in december 2019, naar Zaragoza.

Op 31 januari 2020 was uw broer in de avond onderweg naar de bushalte om naar zijn werk te gaan. Een persoon sprak hem aan op straat en vroeg naar zijn tattoos. Hij wou doorlopen maar toen toonde deze persoon een wapen en zei dat ze ergens gingen praten. Indien uw broer niet zou volgen, zou hij hem ter plekke vermoorden. Op een verlaten plek stonden nog bendeleden te wachten. Ze pakten zijn gsm en zijn identiteitskaart af. Op zijn gsm zagen ze informatie over u en uw moeder, en op zijn identiteitskaart stond nog het oude adres in Soyapango. De bendeleden sloegen hem, en hij moest zich uitkleden. Ze stelden vragen en zeiden dat ze hem daar niet meer wouden zien. Na dit incident nam hij meteen de bus naar een vriend in San Salvador, en belde hij in de avond naar uw moeder om hierover te vertellen. U en uw moeder bleven na dit incident hun normale leven leiden. Uw broer verbleef tot jullie vertrek uit El Salvador bij deze vriend.

Op 22 februari 2020 was uw moeder in de avond inkopen gaan doen toen zij werd benaderd door een persoon. Hij toonde een geweer en zei dat hij wist wanneer uw moeder naar huis kwam, wanneer ze wegging uit het huis, waar u werkte en dat hij haar niet wilde terugzien daar. Hij zei dat hij in staat was haar ter plekke te vermoorden, haar zou laten verdwijnen en dat ze ook u iets konden aandoen. Na dit incident ging uw moeder terug naar huis en vertelde ze dit aan u. U bleef nog één nacht in het huis slapen en vertrok hierna naar een vriendin in La Sabana, Ciudad Merliot. Uw moeder bleef nog enkele dagen alleen in het huis omdat ze niemand kende die haar onderdak wou geven.

Uw moeder diende een klacht in op 26 februari 2020 in Santa Tecla, en vertrok daarna naar het huis van uw vriendin in La Sabana, Ciudad Merliot. U en uw broer hadden al vliegtickets gekocht op 6 januari 2020 voor een plezierreis met u en uw moeder naar België. Na de incidenten zochten jullie informatie voor een verzoek tot internationale bescherming in België.

Op 2 maart 2020 reisde u samen met uw moeder en uw broer per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 3 maart 2020 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 4 maart 2020.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, bewijs van aankoop van de vliegtickets (dd. 6 januari 2020), bewijs van betaling van het hotel in België, een aangifte bij de politie (dd. 26 februari 2020), de geboorteakte van de zoon van uw broer, foto's van uw broer van de slagen en verwondingen van het incident op 31 januari 2020, krantenartikelen over El Salvador en foto's van uw reizen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw broer, J. A. S. H. (CGVS X), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

(...)” (idem bestreden beslissing M.J. H.H.).

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeksters twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 256 820 en 256 816, en dat de verzoekschriften dezelfde middelen aanvoeren en argumenten ontwikkelen. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoeksters dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen. *In casu* zijn de verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op de vluchtmotieven van J.A. S.H., zoon van eerste verzoekster en derde verzoekster.

3. Het verzoekschrift

3.1. In het verzoekschrift ingediend namens eerste en tweede verzoekster wordt integraal verwezen naar het verzoekschrift dat werd ingediend namens hun zoon/broer. Daarin wordt in een enig middel de schending aangevoerd van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat zij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen, overvallen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij, haar moeder en haar zus hebben gedwongen om haar land te verlaten. Verzoekende partij poneert dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Zij stelt vervolgens dat zij sinds 2015 verschillende problemen heeft gekend met bendeleden maar altijd in El Salvador een andere oplossing trachtte te zoeken. Zij had geen enkele intentie om El Salvador te verlaten maar de gebeurtenissen in 2020 lieten haar andere keuze dan El Salvador te verlaten. Zij stelt dat verwerende partij de incidenten en problemen van verzoekende partij ontkent noch betwist maar

enkel meent dat zij niet zwaarwichtige genoeg zijn om voor internationale bescherming in aanmerking te komen.

Zij stelt vervolgens dat *“Verzoekende partij, haar moeder en haar zus namen deze gebeurtenissen weldegelijk ernstig. Verzoekende partij had in die periode echter gering contact met haar moeder en zus en was niet op de hoogte dat zij nog buiten gingen. Hij heeft zich inderdaad in vergist. De moeder en zus van verzoekende partij namen de risico om nog buiten te komen omdat zij nog niet persoonlijk gevisieerd waren geweest en hoopten onder de radar te blijven. Niets bleek echter minder waar, op 22 februari kreeg de moeder van verzoekende partij zelf problemen met de bendeleden. Hierover stelt verwerende partij het volgende” (...). “Zoals reeds aangehaald, wilden verzoekende partij, haar zus en haar moeder koste wat kost een definitief vertrek uit El Salvador vermijden. Bovendien hadden zij geen uitgebreid sociaal netwerk of mensen waar zij bij terecht konden na elk incident. Pas na het incident van 22 februari - waar de bendeleden duidelijk maakten dat zij over een uitgebreide kennis van hun leven beschikten, beseftte de moeder van verzoekende partij dat hun leven in imminent gevaar was en kon zij na veel smeken bij een vriendin van haar dochter onderduiken. Over de verschillende incidenten stelt verwerende partij het volgende : » (...). « Er is duidelijk een misverstand ontstaan tijdens het gehoor op het CGVS. Er waren weldegelijk 4 bendeleden bij dat incident betrokken: één nam verzoekende partij mee naar een verlaten plek waar nog 3 andere bendeleden hen opwachtten. Wat de informatie betreft die verzoekende partij aan haar moeder en zus vertelde, wenst zij op te merken dat zij hen bijna alles vertelde om ze weldegelijk bewust te maken van de gevaren, echter ging zij niet in op elk detail om ze niet nog meer ongerust te maken. Zo was zij te beschaamd om aan hen te vertellen dat de bendeleden trachtten haar te verkrachten, wat voor een (hetero) man erg vernederend was en onmogelijk om te delen met haar dichtste familieleden. Verwerende partij heeft klaarblijkelijk geen enkele moeite gedaan om zich in te leven in de geestestoestand van verzoekende partij, haar moeder, noch haar zus.*

Verwerende partij vervolgt als volgt:” (...). “De informatie die de bendeleden kenden en de timing van het viseren van de moeder van verzoekende partij, kon onmogelijk een toeval zijn. Evenmin het feit dat zij van Soyapango afkomstig waren. Al deze informatie konden zij enkel bekomen hebben door de gestolen GSM van verzoekende partij te hebben uitgeplozen ».

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de timing en aanschaf van de paspoorten en vliegtickets argumenteert verzoekende partij het volgende: “Verzoekende partij had een goede job, en kon veel reizen, soms zelfs 2 à 3 keer per jaar. Zoals reeds aangehaald, hebben verzoekende partij en haar familieleden hun uiterste best gedaan om zolang mogelijk in EL Salvador te blijven, omdat zij geen enkele (sociaal economische) reden hadden om hun land te verlaten. Dat zij hun paspoorten reeds hadden aangeschaft voor het ontstaan van hun laatste problemen, toont dann ook niet aan dat zij reeds eerder van plan waren om El Salvador definitief te verlaten. Verwerende partij gaat hier bijzonder kort door de bocht.

Verwerende partij gaat als volgt verder: (...). “Hier zijn twee redenen voor: eerstens leefden de moeder en zus van verzoekende partij reeds ondergedoken toen de zus van verzoekende partij haar vertelde over de tickets. De concrete omstandigheden van hoe en wanneer haar zus haar moeder heeft ingelicht over de tickets, kent verzoekende partij dan ook niet gezien zij op dat ogenblik geen contact had met hen. Daarnaast is de moeder van verzoekende partij jarig op 6 maart. Haar zus heeft nog zolang gewacht om haar over de tickets te vertellen, om dit te kunnen doen zo dicht mogelijk bij haar verjaardagsdatum. Tenslotte wenst verzoekende partij op te merken dat België initieel als een plezierreisje was geboekt. Hadden zij het reeds op voorhand gepland - zoals verwerende partij doet uitschijnen - hadden verzoekende partij en haar familieleden voor Italië gekozen, gezien zij er een zus wonen hebben... Verwerende partij stelt zich tevens vragen bij het feit dat verzoekende partij haar adres niet onmiddellijk niet aanpassen na de verhuis: (...).In El Salvador is het niet zoals in België dat men verplicht is om zijn adreswijziging onmiddellijk door te geven. Bovendien kenden de bendeleden haar reeds en wisten vanwaar zij afkomstig was. Zij zag dan ook het nut er niet meer van in om geld uit te geven en haar adres te veranderen op haar identiteitskaart. Nadat haar identiteitskaart gestolen werd, heeft verzoekende partij ondergedoken geweest en was het op dat ogenblik praktisch niet meer mogelijk om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen met haar nieuw adres. Tenslotte stelt verwerende partij het vreemd te vinden dat verzoekende partij en haar familieleden geen klacht indienden bij de politie: (...). De redenering van verwerende partij tart werkelijk alle verbeelding. Zij weet immers zelf maar al te goed dat de politie bijzonder corrupt is en geïnfiltrerd is door bendeleden. Gezien verzoekende partij geenszins zinnens waren om EL Salvador te verlaten, dienden zij bij de incidenten geen klacht in bij de politie omdat zij hun problemen niet nog erger wilden maken. Echter bij de incidenten, zagen zij geen andere uitweg meer en dienden - een beetje wanhopig - klacht in bij de politie. Toen ook dit tevergeefs bleek te zijn, besloten om niet meer terug te keren naar EL Salvador. Het feit dat zij de klacht niet verder zouden hebben opgevolgd, snijdt evenmin hout, gezien men zich hiervoor persoonlijk moet melden bij de politie en verzoekende partij dit niet meer zag zitten. »

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat *anno* 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zal worden met bendes die hun afpersen, geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

Zoals hoger aangehaald herneemt het verzoekschrift ingediend namens tweede verzoekster integraal het verzoekschrift ingediend namens haar broer.

3.2. Aan hun verzoekschriften voegen verzoeksters de bestreden beslissingen en het bewijs *pro deo* rechtsbijstand toe.

4. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt in de twee zaken een nota dd. 2 maart 2021 neer waarin wordt geantwoord op het middel zoals ontwikkeld in de verzoekschriften en volgende rapporten in bijlage worden gevoegd: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink); COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 (hyperlink) en UNHCR, “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 (hyperlink). In de respectievelijke nota's worden, ter aanvulling van het administratief dossier, ook de beslissingen met betrekking tot de andere verzoekster en met betrekking tot hun zoon/broer toegevoegd.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeksters om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn

2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoeksters alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeksters dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeksters. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeksters bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeksters leggen hun originele paspoorten en identiteitskaarten voor en tonen daarmee hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit aan, die niet wordt betwist door verwerende partij.

De verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op hun vrees voor de bende 18 in Zaragoza. De kern van verzoeksters' vluchtmotieven en directe aanleiding voor hun vertrek uit El Salvador kunnen worden samengevat als volgt. Volgens de verklaringen van eerste verzoeksters zoon werd hij op 31 januari 2020, toen hij op weg was naar zijn werk in de Bar Katrina's in Santa Tecla, tegengehouden door een persoon die hem vroeg hoe laat het was en opmerkte dat hij mooie tattoos had en vroeg of hij nog meer tattoo's had. Toen hij zei dat hij te laat zou komen voor zijn werk en wilde doorlopen toonde hij een wapen en nam hem mee naar een verlaten zone waar nog andere bendeleden stonden. Daar moest hij zijn kleren uitdoen en hebben ze hem zijn GSM en identiteitskaart afgenomen. Toen ze zagen dat daarop het adres van Soyapango stond beschuldigden ze hem ervan lid te zijn van de bende MS en dat hij een informant was. Zij sloegen hem met een steen op zijn achterwerk en dreigden hem te verkrachten. Zij stelden hem vragen over waar hij vandaan kwam en waar hij naartoe ging en met wie hij woonde. Uiteindelijk zeiden de bendeleden hem dat zij hem daar niet meer wilden zien waarop hij zich aankleedde en de bus nam naar het huis van een vriend waar hij zijn werkgever belde en ook zijn moeder om haar in te lichten. Eerste verzoeksters zoon bleef bij zijn vriend; die als tatoeëerder werkt, wonen tot zijn vertrek op 2 maart 2020. Volgens haar verklaringen werd eerste verzoekster op 22 februari 2020, toen ze van de bus stapte, bedreigd door een bendelid uit haar wijk die haar zijn wapen toonde en haar zei dat hij wist wanneer ze thuis kwam, dat hij wist waar haar dochter werkte en dat zij van Soyapango kwam en dat hij haar niet meer wilde terugzien daar. Zij bleef daarna thuis en besliste uiteindelijk om op 26 februari 2020 klacht in te dienen op het kantoor van het openbaar ministerie in Santa Tecla. Na dit incident bleef tweede verzoekster nog één nacht in de woning van eerste verzoekster slapen en trok de volgende dag in bij een vriendin in Ciudad Merliot (notities PO tweede verzoekster, p. 7). Eerste verzoekster ging na enkele dagen ook bij de vriendin van haar dochter logeren (notities tweede verzoekster, p. 9) tot hun vertrek uit El Salvador.

6.3. Waar verzoeksters zich grotendeels baseren op de vervolgingsfeiten ingeroepen door de zoon van eerste verzoekster, verklaren zij ter terechtzitting dat hun zoon/broer in de loop van de procedure vrijwillig is teruggekeerd naar El Salvador, waardoor deze laatste geen belang meer heeft bij het beroep dat hij heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus die in zijn hoofde werd genomen, zoals vastgesteld in het arrest nr. 254 712 van 19 mei 2021. In de mate dat verzoeksters volharden in hun vluchtmotieven, inclusief degene die gebaseerd zijn op de verklaringen van hun zoon/broer, die door middel van de notities van diens persoonlijk onderhoud werden toegevoegd aan het administratief dossier van verzoeksters, wordt de gegrondheid van hun beroep mede in het licht van deze vaststelling onderzocht.

Daargelaten de vraag of de door verzoeksters voorgehouden feiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij door bende 18 gevisieerd werden in Zaragoza, omdat hun verklaringen over de voorgehouden feiten ongeloofwaardig zijn.

6.3.1. Met betrekking tot het beweerde incident waarbij eerste verzoeksters zoon het slachtoffer zou geweest zijn van bedreigingen en vernederingen vanwege bendeleden van MS 13 stelt de Raad een aantal ongerijmdheden vast in zijn verklaringen hierover. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij werd aangesproken door een bendelid die hem complimenteerde met zijn tattoo's en gevraagd of hij er nog meer had simpelweg ja zei maar dat hij verder moest omdat hij te laat kwam op zijn werk.

Eerste verzoeksters zoon woonde evenwel reeds sinds 2017 in Zaragoza en dus kan aangenomen worden dat hij vertrouwd was met de regels van de bendes en de implicaties van het hebben van tattoo's. Dit is des te meer het geval nu hij verklaart dat hij zijn studies moest stopzetten omdat hij daartoe gedwongen was door bendeleden. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat hij aan een

wildvreemde als het al donker is zou bevestigen dat hij nog meer tattoo's had, gezien de risico's die dit inhield.

Verder blijkt ook uit het rechtsplegingsdossier dat eerste verzoeksters zoon tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat toen hij op weg was naar zijn werk er vier jongens bij hem kwamen en zijn adres vroegen en hij daarop zijn identiteitskaart toonde (vragenlijst CGVS, punt 3.5.). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart hij evenwel dat hij door één persoon op straat werd aangesproken die hem daarna naar een afgelegen zone bracht waar zes mannen hem opwachtten (notities PO eerste verzoeker, p. 7). In het verzoekschrift wordt vervolgens gesteld dat er sprake was van een misverstand tijdens het persoonlijk onderhoud en dat er wel degelijk 4 bendeleden bij het incident betrokken waren, waarbij één persoon hem meenam naar een verlaten plek waar nog drie andere bendeleden hem opwachtten. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat hiermee nog een derde versie van de beweerde feiten wordt gegeven en dat zijn steeds wisselende verklaringen hierover de geloofwaardigheid van de beweerde feiten ondermijnt. De door verzoeksters neergelegde foto's van de verwondingen die eerste verzoeksters zoon daarbij zou hebben opgelopen kunnen hier geen ander licht op werpen. Vooreerst stelt de Raad vast dat deze foto's slechts kopieën zijn, waarvan de bewijswaarde reeds relatief is, dat deze kopieën, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen, zeer onscherp zijn. Verder blijkt dat uit de foto's niet kan afgeleid worden wie de persoon is die er op afgebeeld staat, nu het gezicht van deze persoon niet werd gefotografeerd. De foto's kunnen dan ook op geen enkele wijze de verklaringen van de eerste verzoeksters zoon waarop zij zich baseren, staven. De Raad stelt verder vast dat in de door verzoeksters neergelegde aangifte bij het openbaar ministerie in Soyapango (administratief dossier eerste verzoekster, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) weliswaar op zeer summiere wijze wordt verwezen naar het incident waarbij eerste verzoeker betrokken was, maar dat dit document werd opgesteld op basis van de verklaringen van eerste verzoekster naar aanleiding van de bedreiging die zij ontving van een bendelid in haar wijk en dat hieruit niet kan blijken dat deze verklaringen werden bevestigd door verder onderzoek door de autoriteiten. In zoverre uit zijn verklaringen blijkt dat de zoon van eerste verzoekster geen klacht durfde neer te leggen omdat in de politiekantoren informanten zitten van de bendes, kan de Raad slechts vaststellen dat eerst verzoekster blijkbaar hierin geen beletsel zag om een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie terwijl kan aangenomen worden dat ook zij hiervan op de hoogte was, nu zowel eerste verzoeksters zoon als derde verzoekster verklaren dat eerste verzoeksters zoon in het verleden problemen heeft gehad met bendeleden op school en hij ook toen om die reden geen klacht indiende. Bovendien stelt de Raad, met de commissaris-generaal, vast dat de klacht slechts enkele dagen voor hun vertrek werd ingediend wat minstens een indicatie is, gelet op het voorgaande, dat de klacht eerder werd ingediend met het oog op het bekomen van een document om een later verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan het aanklagen en vervolgen van de bendeleden die hen zouden bedreigen. Indien zij geenszins van plan waren om El Salvador te verlaten en zij daarom geen klacht wilden indienen om hun problemen niet nog erger te maken, zoals zij betogen in het verzoekschrift kan niet worden ingezien waarom zij alsnog klacht indienden op 26 februari 2020 terwijl zij reed hun vliegtickets naar België hadden gekocht in januari 2020. Verzoeksters kunnen niet in ernst betogen in het verzoekschrift dat zij geen andere uitweg zagen, uit wanhoop een klacht indienden en toen zij zagen dat dit tevergeefs was, besloten om niet meer terug te keren naar El Salvador. Dit is in tegenstrijd met hun voorafgaande stelling dat de politie bijzonder corrupt is en geïnfiltreerd door bendeleden en suggereert ook dat zij alsnog, na hun aankomst in België, overwogen terug te keren naar El Salvador afhankelijk van het gevolg dat hieraan zou worden gegeven, terwijl zij zelf stellen dat men zich hiervoor persoonlijk moet melden bij de politie. Uit de door verzoeksters neergelegde aangifte dd. 26 februari 2020 bij het openbaar ministerie van Santa Tecla, ingediend door eerste verzoekster kan overigens slechts blijken dat zij daarin verklaart op 22 februari 2020 aangesproken te zijn geweest door een bendelid van de zone waar zij woont en haar zei, terwijl hij zijn wapen toonde, dat hij haar en haar dochter niet meer wilde zien en dat haar zoon J.A. werd geslagen door bendeleden die ook zijn GSM en identiteitskaart hebben gestolen. De aangifte is slechts de weergave van de verklaringen van eerste verzoekster en kan, gezien bovenstaande vaststellingen en wat hierna volgt, de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de door hen voorgehouden feiten, niet herstellen.

6.3.2. Voorts stelt de Raad vast dat uit hun verklaringen en de kopieën van de paspoorten in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het paspoort van eerste verzoeksters zoon werd uitgegeven op 18 september 2019; het paspoort van eerst verzoekster op 22 mei 2019 en het paspoort van tweede verzoekster in mei 2019 werd aangevraagd (notities PO tweede verzoekster, p. 6).

Volgens hun verklaringen werden de paspoorten toen aangevraagd om gemakkelijker naar Centraal-Amerikaanse landen te kunnen reizen. Evenwel blijkt uit hun verklaringen dat eerste verzoeksters zoon en eerste verzoekster niet meer op reis zijn gegaan naar één van deze landen nadat zij het paspoort verkregen hadden en dat enkel tweede verzoekster verklaart nog in augustus 2019 op reis te zijn

geweest naar Guatemala (notities PO tweede verzoekster, p. 6). Verder verklaart tweede verzoekster dat een paspoort ook een document kan zijn dat kan gebruikt worden om overschrijvingen via de bank te doen en kan gebruikt worden als men zijn identiteitskaart verliest en verklaart eerste verzoeksters zoon dat een paspoort niet nodig is om de buurlanden te bezoeken. Waar eerste verzoeksters zoon verklaart dat de grenscontrole-autoriteiten hen hadden gevraagd om een paspoort aan te vragen omdat zij hen vaker zagen komen (notities PO eerste verzoeksters zoon, p. 6), blijkt evenwel noch uit zijn verklaringen, noch de verklaringen van eerste en tweede verzoeksters dat zij vaak naar één van de buurlanden reisden. Eerste verzoeksters zoon stelt namelijk dat hij, zijn moeder en zus soms weggingen naar Guatemala of Honduras. Tweede verzoekster verklaart eerst dat zij vaak naar Guatemala en Honduras reisde, maar gevraagd wanneer zij voor het laatst naar deze landen reisde kan zij zich enkel herinneren dat zij naar Honduras ging in 2017, en naar Guatemala in maart 2018 en augustus 2019. Dat eerste verzoeksters zoon een goede job had en tot 3 keer per jaar kon reizen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd kan in elk geval niet blijken uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, gezien bovenstaande vaststellingen en zijn verklaringen dat hij in juni 2019 met zijn studies stopte en vanaf dan in een bar werkte. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij een echtgenote en kind heeft in El Salvador en blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij andere inkomstenbronnen had die hem zouden toegelaten hebben regelmatig te reizen. Gelet op het bovenstaande is het niet onredelijk vanwege verwerende partij om te vermoeden dat de aanvraag van de paspoorten van verzoeksters gebeurde met het oog op hun vertrek uit El Salvador.

Verder werden de vliegtickets waarmee verzoeksters naar België kwamen door derde verzoekster aangekocht op 6 januari 2020 en dus voor het eerste beweerde incident op 31 januari 2020. In zoverre verzoeksters verklaren dat de vliegtickets een verrassing waren voor de verjaardag van eerste verzoekster, kan hier weinig geloof aan gehecht worden, nu eerste verzoeksters zoon verklaart dat hij pas na het incident van 22 februari 2020 besliste om mee te gaan. Dat verzoeksters een aanzienlijke som geld zouden uitgeven voor wat initieel een plezierreisje was naar België, zoals zij in het verzoekschrift verklaren, terwijl eerste verzoeksters zoon op dat ogenblik nog niet zeker was om mee te gaan is, mede gelet op het voorgaande, niet geloofwaardig. Dit is des te meer het geval nu verzoeksters uiteenlopende verklaringen afleggen over het tijdstip waarop eerste verzoekster werd ingelicht over de vliegtickets. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: *“Voorts is het opmerkelijk dat u en uw zus zo lang wachtten met de bekendmaking van de aankoop van de vliegtickets en de geplande reis. Pas nadat uw moeder geen andere keuze had en vroeg of ze toch niet ook in het huis van de vriendin van uw zus mocht verblijven, vertelde uw zus aan uw moeder over de vliegtickets (CGVS 20/12473, p.12). Overigens is er onduidelijkheid hierover, u verklaart dat uw zus vertelde over het huis van de vriendin, en dat uw moeder alles is beginnen klaar te maken om te kunnen vertrekken (CGVS 20/12475, p.8, 9-10). Nadat het incident had plaatsgevonden en nog voor uw moeder vertrok naar het huis van die vriendin wist uw moeder over de vliegtickets (CGVS 20/12475, p.10). Uw moeder en uw zus verklaren dan weer dat uw zus pas vertelde over de vliegtickets toen ze al aan het huis van die vriendin was toegekomen, en tegen haar dochter zei dat “er geen oplossing was” voor de problemen (CGVS 20/12473, p.12; CGVS 20/12476, p.10).”* Verzoeksters verweer, met name dat tweede verzoekster zo lang mogelijk heeft gewacht om het haar zo kort mogelijk voor haar verjaardag te vertellen, kan deze pertinente motieven niet weerleggen nu dit niet kan verklaren waarom eerste verzoeksters zoon en beide verzoeksters hierover uiteenlopende verklaringen afleggen.

6.3.3. Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeksters geen plausibele verklaring bieden voor het feit dat het adres op de identiteitskaart van eerste verzoeksters zoon nooit werd gewijzigd na de verhuis in december 2019 naar Zaragoza, terwijl eerste en tweede verzoekster dit onmiddellijk deden. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen geeft eerste verzoekster hiervoor verschillende verklaringen. Initieel verklaart zij dat haar zoon daar geen reden toe zag (notities PO eerste verzoekster, p. 10), daarna stelt zij dat hij geen geld had om het te laten veranderen (notities PO eerste verzoekster, p. 10) om vervolgens te stellen dat hij niet de nodige documenten had toen hij het adres op zijn identiteitskaart wou laten veranderen (notities PO eerste verzoekster, p. 11). Eerste verzoeksters zoon stelt zelf dat het een noodzakelijk document was, maar toch wachtte hij een maand om volgens zijn verklaringen een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. Er ligt geen plausibele verklaring voor waarom hij niet onmiddellijk zijn adres zou laten veranderen, zoals zijn moeder en zus hebben gedaan, zeker nu uit zijn verklaringen blijkt dat het adres op zijn identiteitskaart hem in juni 2019 reeds problemen met de bende zou hebben bezorgd, toen een bendelid hem vroeg zijn identiteitskaart te tonen waarna hij, bij het zien van zijn adres zou gezegd hebben dat hij hem zou vermoorden indien hij hem daar terug zou zien (notities PO eerste verzoeksters zoon, p. 13). Waar verzoeksters in het verzoekschrift betogen dat zij het nut niet meer inzagen om geld uit te geven en het adres van eerste verzoeksters zoon op diens identiteitskaart te veranderen, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet strookt met diens verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud volgens dewelke

hij wel degelijk een nieuwe identiteitskaart ging aanvragen nadat zijn identiteitskaart volgens zijn verklaringen werd gestolen en hij zijn nieuwe identiteitskaart, waarop zijn adres in Soyapango wordt vermeld en door hem werd afgehaald in februari 2020, voorlegt bij verwerende partij.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de zoon van eerste verzoekster geen gewag maakt van verdere problemen die hij zou gehad hebben met de bende MS 13 na het incident op 31 januari 2020 tot aan hun vertrek op 2 maart 2020. Nergens blijkt dat de bendeleden hem verder zouden geïnterviewd hebben toen hij bij zijn vriend verbleef. De vaststelling dat de zoon van eerste verzoekster en broer van tweede verzoekster volgens hun verklaringen ondertussen vrijwillig terugkeerde naar El Salvador, is een verdere indicatie dat hij noch beide verzoeksters problemen kenden met de bendes in El Salvador.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat verzoeksters het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeksters voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeksters geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

7.3. In zoverre verzoeksters zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseren op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun beweerde problemen met bende MS niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. In zoverre verzoeksters stellen dat zij omwille van hun verblijf in het buitenland in het vizier van de bendes zullen komen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat Salvadoranen die terugkeren en geen bende-gerelateerde problemen kenden voor hun vertrek een verhoogd risico lopen onderworpen te worden op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeksters tonen dit ook niet aan. Verzoeksters brengen verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op

basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

Voor zover verzoeksters een reëel risico op ernstige schade pogen aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *“ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeksters in een situatie van extreme armoede belanden die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeksters tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoeksters wijzen op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly*

targeted and individualized" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeksters is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeksters geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoeksters aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeksters aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeksters niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET